

PIRMAS SKYRIUS

Penktadienį, 2005 metų liepos 22-ąją, Simona Noks užsisakė didelę stiklinę apelsininės fantos, kukurūzų spragėsių bei ledinukų žuvyčių. Toks pasirinkimas, įprastas vakaro kine gardėsių rinkinys, pakeitė jos gyvenimą ir, labai tikėtina, išgelbėjo ją. Visgi nuo tada Simona nebegėrė fantos.

Tačiau tąkart jai norėjosi kuo patogiausiai įsitaisyti su dviem PACIOMIS geriausiomis draugėmis kino teatre ir pasinerti į tamsą.

Nes jos dabartinis gyvenimas — aiškiai visai likusiai vasarai, o gal net visam laikui — skaudino iki begalybės.

Vaikinas, kurį ji mylėjo, su kuriuo *vieninteliu* susitikinėjo septynis mėnesius, dvi savaites ir keturias dienas, vaikiną, su kuriuo įsivaizdavo save žygiuojant baigiamaisiais metais ranka rankon, širdis širdin, paliko ją.

Pranešęs apie tai žinute.

Nebenoriu gaišti laiko, nes noriu būti su ta, kuri pasirengusi būti su manim iki galo, ir tai aiškiai nesi tu, todėl viskas tarp mūsų baigta.

Ar galima patikėti tokiais žodžiais? Ji bandė jam skambinti, bet jis neatsiliepė. Žemindamasi parašė tris žinutes.

Tada atsidarė jo „MySpace“ svetainė. Tai, ką jai teko patirti, būtų per švelnu pavadinti *pažeminimu*.

Iškeičiau seną NETINKAMĄ modelį į seksualų naują.

Simona, laūk!

Tifane, užaik!

Atsikračiau NEVYKĖLĖS ir visą vasarą bei baigiamuosius metus praleisiu su seksualiausia 2006 metų klasės mergina.

Jo pranešimai su nuotraukomis jau buvo surinkę komentary. Žinoma, Simona galėjo susiprasti, kad jis paskatino savo draugus bjauriai apie ją kalbėti, bet tai nė kiek nesumenkino nei skausmo, nei pažeminimo.

Mergina kankinosi ištisas dienas. Vienintelė paguoda buvo nuoširdus geriausių draugių pasipiktinimas. Siutino, kad iš jos tyčiojosi jaunesnioji sesuo, tad Simona vos prisiversdavo nuslinkti į vasaros darbą ar, motinai reikalaujant, į savaitines teniso pamokas klube.

Gavusi žinutę nuo močiutės Simona apsiašarojo. Nesvarbu, kad Sisi galbūt medituoja su Dalai Lama Tibete, siaučia su „The Rolling Stones“ Londone ar tapo savo studijoje Ramybės saloje, tačiau ji visada viską sužino.

Dabar tau skauda, ir tas skausmas didelis, todėl laikykis, mano brangenybe. Bet po kelių savaitių suprasi, kad jis tebuvo tik eilinis mulkis. Siųsk jį velniop ir namaste.

Simona Trento nelaikė mulkiu, nors ir Tiša, ir Mi pritarė Sisi. Galbūt jis ją metė — ir labai bjauriai — tik dėl to, kad ji nenorėjo daryti *to*. Dar nebuvo tam pasirengusi. Be juk Tiša darė *tai* su savo buvusiu vaikinu po jaunesniųjų klasių išleistuvių vakaro, po to dar du kartus, bet jis vis tiek ją paliko.

Blogiausia buvo tai, kad ji beviltiškai tebemylėjo Trentą tyra šešiolikmetės širdimi; Simonai atrodė, jog ji daugiau niekada nemylės, nieko, niekada. Netgi plėšdama iš dienoraščio lapus, kuriuose buvo užrašiusi savo būsimus vardus — ponია Trent Vulvort, Simona Noks-Vulvort, S. K. Vulvort — draskydama juos į skutelius, po to

degingama kartu su nuotraukomis ugniavietėje vidiniame kiemelyje per kerėtojų merginų ceremoniją su savo draugėmis, ji tebemylėjo jį.

Bet, kaip įtikinėjo Mi, ji privalo gyventi, net jei dabar nori mirti, todėl leidosi draugių nusitempiama į kiną.

Sielvartauti savo kambaryje buvo tikra kančia, slampinėti po prekybos centrą su mama ir jaunyle seserimi taip pat nesinorėjo, todėl geriau buvo eiti į kiną. Laimėjo Mi, kurios eilė buvo rinktis, tad ir Simonai teks žiūrėti kažkokį mokslinės fantastikos filmą pavadinimu „Sala“, kurį Mi taip troško pamatyti.

Tišai buvo tas pats, ką žiūrėti. Ji ketino tapti aktore, ji manė, jog turi pamatyti kuo įvairesnių filmų bei spektaklių, nes tai neva padės geriau pasirengti būsimai karjerai. Be to, Evanas Makgregoras buvo jos mėgstamiausių aktorių penketuke.

— Užsiimkime vietas. Noriu gerų, — Mi, neaukšta smulki mergina žaliomis dramatiškais akimis ir tankiais juodais plaukais, pasiėmė spragėsių be jokių sviesto pakaitalų, savo gėrimą bei mėgstamų „M&M“ saldinių su žemės riešutais.

Gegužę Mi sukako septyniolika; kartkartėmis ji nueidavo į vieną kitą pasimatymą, bet šiuo metu jai labiau rūpėjo mokslai, ir jei ne gimnastikos pasiekimai bei užtikrinta vieta šokėjų grupėje, kai kas būtų pavadinęs ją moksluoke.

Grupėje, kuriai, deja, vadovavo tokia Tifanė Brais, kekšė ir vaikinių vagilė.

— Man reikia į tualetą, — Tiša savo spragėsius su dviguba porcija riebalų, kokakolą ir mėtines pastiles įgrūdo draugėms. — Susirasiu jus.

— Tik nepradėk ten dažytis ir šukuotis, — perspėjo Mi. — Vis tiek niekas nematys, kai filmas prasidės.

Ji jau tobula, pagalvojo Simona, nešdama Tišos spragėsius į vieną iš trijų kino salių „DownEast Mall“ prekybos centre.

Kaštoniniai merginos plaukai buvo ilgi, lygūs ir šilkiniai, su

profesionaliai paryškintomis auksinėmis sruogelėmis, nes jos mama neįstrigo šeštajame dešimtmetyje. Jos veidas — Simonai patiko tyrinėti veidus — buvo klasikinis ovalas su žavingomis duobutėmis skruostuose, kurios išryškėdavo kiekvieną kartą, kai Tiša nusišypsodavo. Aš taip pat dažnai šypsočiausi, pagalvoju Simona, jei būčiau tokia aukšta ir liekna, turėčiau skaisčiai mėlynas akis ir duobutes skruostuose.

Jei to būtų *negana*, Tišos tėvai visapusiškai rėmė jos siekį tapti aktore. Simonos nuomone, visa tai prilygo aukso puodui — išvaizda, asmenybė, protas ir tėvai, kurie iš tiesų supranta, ko reikia dukteriai.

Simona mylėjo Tišą.

Jų trejetas jau turėjo planų, kol kas slaptų, nes Simonos tėvai absoliučiai nieko neišmanė, baigus mokyklą vasarą praleisti Niujorke.

Galbūt jos netgi ten apsigyvens — turėtų būti įdomiau nei Rokpointe, Meino valstijoje.

Simonai atrodė, kad net smėlio kopa Sacharoje turėtų būti įdomesnė nei Rokpointas Meine.

Bet Niujorkas? Ryškios šviesos, minios žmonių.

Laisvė!

Mi galėtų studijuoti mediciną Kolumbijos universitete. Tiša galėtų mokytis vaidybos ir vaikščioti į peržiūras. O ji... galėtų irgi ko nors imtis.

Ko nors, tik ne teisės, kaip nori josios nesupratingi tėvai. Nė kiek nenuostabu ir *taip* kvaila, taip banalu, nes jos tėvas — žinomas advokatas.

Vordas Noksas nusivils, bet ką padarysi.

Galbūt ji galėtų studijuoti menus ir tapti žymia dailininke, tokia kaip Sisi. *Tai* siaubingai sunervintų tėvus. Ir kaip Sisi kada panorėjusi galėtų keisti meilužius. Kai bus pasirengusi tai daryti.

Trentas Vulvortas pamatytų, ko neteko.

— Išeik, — paliepė Mi, baksteldama jai alkūne.

— Ką? Aš gi čia.

— Ne, tu Simonos Apmąstymų Zonoje. Grįžk į pasaulį.

Galbūt jai patiko SAZ, bet...

— Turiu atverti duris savo proto galiomis, nes mano rankos užimtos. Gerai, baigiau. Aš sugrįžau.

— Kas galėtų atsilaikyti prieš Simonos Noks protą.

— Turiu naudoti jį geriems tikslams, o ne tam, kad ištirpdyčiau Tifanę į kekšišką balą.

— Nebūtina tai daryti. Jos smegenys jau ir taip ištirpusios.

Draugės visada žino, ką pasakyti, pagalvojo Simona. Ji išlįs iš SAZ ir grįš į pasaulį su Mi ir Tiša, kai tik pastaroji liausis žaidusi su savo jau ir taip tobulu veideliu bei plaukais.

Penktadienio vakaro premjera reiškė, jog salė bus jau puspilnė. Mi surado tris vietas pačiame vidury ir įsitaisė trečiojoje, kad Simona, vis dar labai nusiminusi, galėtų sėdėti tarp jos ir Tišos, kurios ilgomis kojoms reikėjo daugiau vietos.

Mi pasimuistė savo vietoje. Ji jau paskaičiavo, kad iki pritems šviesos liko šešios minutės.

— Rytoj vakare turi eiti į Elės vakarėlį.

SAZ vėl ją įsitraukė.

— Aš nepasirengusi vakarėliams, be to, tu žinai, kad ten bus Trentas ir ta kekšė Tifanė su savo išskydusiomis smegenimis.

— *Būtent*, Sima. Jei neisi, visi galvos, kad tu, tipo, slapstaisi, kad vis dar galvoji apie jį.

— Taip, aš slapstausi ir galvoju.

— *Būtent*, — spyrėsi Mi. — Nesuteik jam tokio dėmesio. Eik su mumis — Tiša bus su Skotu, bet jis šaunus. Ir apsirenk ką nors pribloškiamo, leisk Tišai padažyti tave, nes ji tai sugeba. Ir elkis taip: kas, ką, jis? Na, žinot, man jis visai nerūpi. Parodyk tai visiems.

Simona jautė, kaip SAZ ją traukte traukia.

— Nemanau, kad galėčiau. Čia Tiša aktorė, o ne aš.

— Tu vaidinai Rico „Briliantine“, pavasariniame miuzikle. Tiša buvo puiki Sendė, bet ir tu neką prastesnę Rico.

— Nes lankiau šokių pamokas ir galiu šiaip taip padainuoti.

— Tu dainuoji nuostabiai. Ir suvaidinai puikiai. Būk Rico per Elės vakarėlį, na žinai, visa tokia savimi pasitikinti, seksuali ir išdidi.

— Nežinau, Mi, — bet mintyse ji jau įsivaizdavo tai: Trentas, pamatęs Simoną tokią pasitikinčią, seksualią ir išdidžią, vėl ja susidomės.

Tą akimirką atskubėjo Tiša, klestelėjo į kėdę ir sugriebė Simoną už rankos.

— Tik nesinervink.

— Ko turėčiau... O ne. Tik ne tai!

— Kekšė tepasi lūpas blizgiu, o tas šliužas laukia už durų it paklusnus šunelis.

— Šūdas, — Mi sugniaužė Simonai ranką. — Gal jie eina į kitą filmą.

— Ne, jie ateina čia, nes kitaip negali būti.

Mi dar stipriau suspaudė jai ranką.

— Nė negalvok sprukti. Jis pamatys tave, ir tu atrodysi ir pasijusi kaip visiška nevykėlė. O tu nesi nevykėlė. Čia tavo repeticija prieš Elės vakarėlį.

— Ji eina? — Tišos skruostuose blykstelėjo duobutės. — Tu įkalbėjai ją?

— Vis dar bandau. Dabar sėdėk, — Mi šiek tiek pasikreipė kėdėje. — Tu teisi, jie ateina. Nurimk, — sušnypštė ji, kai Simonos ranka sudrebėjo po josios. — Tu nė nematai jų. Mes su tavim.

— Čia, dabar ir visados, — pridūrė Tiša, spusteldama Simonai ranką. — Mes... paniekos siena. Supranti?

Jie praėjo pro šalį — blondinė su ant pečių krentančiomis garbanomis ir labai priglundusiais marškiniais ir auksinis berniukas — aukštas, gražus „Laukinių kačių“ puolėjas.

Trentas tingiai šyptelejo Simonai — kadaise toji šypsena tirpdydavo jai širdį — ir perbraukė ranka Tifanei per nugarą. Jo delnas liko jai ant užpakalio.

Tifanė pasuko galvą, kai Trentas sušnabždėjo jai į ausį ir pažvelgė per petį. Tobulos, neseniai padažytos lūpos paniekinamai prasivėrė.

Nors ir skaudėjo širdį, atsivėrus tuštumai, kai Trentas ją pažemino, Simona visgi buvo pernelyg panaši į savo močiutę: ji taip pat išsiviepė jiems ir atkišo didįjį pirštą.

Mi susijuokė.

— Štai taip, Rico.

Nors Simonos širdis pašėlusiai daužėsi, mergina privertė save stebėti, kaip Trentas ir Tifanė atsisėda už trijų eilių nuo jų ir tučtuojau puola glamžytis.

— Visi vyrai nori sekso, — išmintingai pareiškė Tiša. — Ir kodėl turėtų nenorėti? Bet kai tai yra viskas, ko jie nori, neverta su tokiais prasidėti.

— Mes geresnės už ją, — Mi padavė Tišai jos mėtines pastiles ir kokakolą. — Nes ji tik tiek ir sugeba.

— Jūs teisios. — Nors akis truputį graužė, o širdyje jautė deginimą, bet tas deginimas padėjo jai gyti. Simona padavė Tišai spragėsius. — Aš eisiu į Elės vakarėlį.

Tiša nusijuokė — pabrėžtinai pašaipiai ir garsiai. Taip garsiai, kad Tifanė krūptelėjo. Tiša šyptelejo Simonai.

— Mes būsime to vakarėlio karalienės.

Simona įsibruko spragėsių indelį tarp šlaunų, kad galėtų susikabinti rankomis su draugėmis.

— Aš jus myliu.

Baigiantis anonsams Simona jau buvo kone užmiršusi siluetus už trijų eilių. Ji ketino praniūroti per visą filmą, bet netikėtai įsitraukė į siužetą. Evansas Makgregoras buvo *tikrai* fantastiškas, ir jai patiko tvirta ir narsi Skarlet Džonson.

Tačiau po penkiolikos minučių suprato, jog geriau būtų nuėjusi į tualetą su Tiša, kad ir kaip būtų buvę nesmagu susidurti su lūpas besidažančia Tifane, arba geriau nebūtų gėrusi tiek daug fantos.

Po dvidešimties minučių pasidavė.

— Noriu siusioti, — sušnabždėjo ji.

— Baik jau! — sušnypštė Mi.

— Aš greitai.

— Nori, kad eičiau kartu?

Ji papurtė galvą Tišai, padavė jai savo likusius spragėsius ir fantą.

Mergina pasilenkusi nusliūkino tarpueiliu. Pasukusi į dešinę, nuskubėjo prie moterų tualetu ir stumtelėjo duris.

Tuščia, nereikės laukti. Lengviau atsidususi, Simona įlėkė į kabiną ir kažką mąstydamą ištuštino pūslę.

Ji susidorojo su šia situacija. Galbūt Sisi teisi. Galbūt Simona netrukus suvoks, kad Trentas tebuvo eilinis mulkis.

Bet jis toks mielas, ir ta jo šypsena, ir...

— Nesvarbu, — sumurmėjo ji. — Ir mulkiai gali būti žavūs.

Visgi plaudamasi rankas ir apžiūrinėdama save veidrodyje virš praustuvo kurį laiką galvojo apie tai.

Ji neturi kaip Tifanės ilgų šviesių garbanų, ryškių mėlynų akių ar viliojančio kūno. Ji, galima sakyti, ganėtinai paprasta.

Paprasti rudi plaukai, kurių motina neleidžia pašviesinti sruogelėmis. Tiesiog reikia palaukti, kol sukaks aštuoniolika, ir ji galės daryti ką panorėjusi su *savo* plaukais. Gaila, kad šįvakar susirišo juos į uodegą, nes staiga pasijuto it mažvaikė. Gal reikėtų nusikirpti. Sušiaušti į keterą kaip pankei. Gal.

Jos burna per plati, nors Tiša sako, kad ji seksuali, kaip Džuilijos Roberts.

Rudos akys, bet ne tokios gilios ir dramatiškos kaip Mi. Tiesiog rudos, kaip ir tie kvaili plaukai. Žinoma, Tiša nebūtų Tiša, jei nepasakytų, jog jie gintariniai.

Tačiau tai tik įmantresnis žodis rudai spalvai nusakyti.

Bet ir tai nesvarbu. Tegu ji paprasta, bet ne dirbtinė. Kaip Tifanė, kurios plaukai taip pat rudi, tik nušviesinti.

— Aš ne dirbtinė, — ištarė ji veidrodžiui. — O Trentas Vulvortas — mulkis. Tifanė Brais — kekšė ir kalė. Eina jie abu velniop.

Ryžtingai linktelėjusi, Simona aukštai iškėlė galvą ir išėjo iš tualetu.

Pokšėjimas — fejerverkai? — ir riksmi iš kino salės. Keikdamasave, kad taip užgaišo ir praleido svarbią sceną, Simona paspartino žingsnį.

Jai artėjant prie kino salės, durys plačiai atsivėrė. Pro jas išgriuvo vyras paklaikusiomis akimis, svirduliuodamas žengė į priekį ir pargriuvo.

Kraujas — ar tai kraujas? Jo rankos sugniaužė žalią kilimą, ant kurio plėtėsi raudona dėmė, ir sustingo.

Žybsniai. Ji pamatė žybsnius pro duris, prasivėrusias per kelis colius palei vyro kojas. Šūviai, vėl šūviai, riksmi. Ir žmonės, šešėliai ir siluetai, krentantys, bėgantys, griūvantys.

Žmogaus figūra, metodiškai judanti tarp eilių tamsoje.

Simona stebėjo sustingusi, kai toji figūra atsisuko ir šovė bėgančiai moteriai į nugarą.

Mergina neįstengė kvėpuoti. Jei būtų galėjusi įkvėpti, būtų iškvėpusi su riksmu.

Smegenys atsisakė suvokti, ką akys mato. To negali būti. Tai tikriausiai filmas. Tiesiog apsimesk. Tačiau suveikė instinktai, ir Simona apsisukusi puolė atgal į tualetą, susigūžė už durų.

Jos rankos neklausė, negalėjo sukrapštyti rankinės, neišlaikė telefono.

Kaip tėvas liepė, pirmasis mygtukas atminties simbolių sistemoje buvo 911.

Vaizdas akyse liejosi, bet ji vėl įstengė kvėpuoti, nors ir sunkiai.

— Devyni vienas vienas. Kas atsitiko?

— Jis žudo juos. Žudo. Padėkit! Mano draugės. O Dieve, Dieve. Jis šaudo žmones.

Ridas Kvotermeinas nekenė darbo savaitgalių. Ir pats darbas prekybos centre nelabai patiko, tačiau rudenį jis norėjo grįžti į koledžą, o tam reikėjo nedidelės smulkmenos, vadinamos mokesčiu už mokslą. O kur dar knygos, butas, maistas, todėl ir tenka dirbti savaitgaliais prekybos centre.

Žinoma, didžiąją dalį dengė tėvai, tačiau už viską jie negalėjo sumokėti. Tuo labiau kai jo sesuo po metų baigs mokyklą, o brolis — Amerikos universiteto Vašingtone trečiakursis.

Jis taip pat nė už ką nenori visą likusį gyvenimą dirbti padavėju, todėl grįš į koledžą. Ir galbūt prieš užsidėdamas dar vieną kepurę ir apsisiausdamas mantija jau žinos, ką, po galais, norėtų veikti visą likusį gyvenimą.

Tačiau vasaromis jis dirbo padavėju ir bandė išvelgti šviesiąją gyvenimo pusę. Restoranas buvo įsikūręs patogioje prekybos centro vietoje, todėl arbatpinigiai taip pat buvo neblogi. Galbūt penki darbo vakarai „Mandžos“ restorane ir dviguba pamaina šeštadieniais kenkė jo socialiniam gyvenimui, užtat jis nepaprastai maitinosi.

Nors valgė makaronų, gausiai įdarų nukrautų picų, kimšo pagarsėjusį „Mandžos“ tiramisą, kūnas nepapildėjo, bet negalima sakyti, kad vaikinai nesistengė.

Rido tėvas kadaise tikėjosi, kad antrasis sūnus seks jo pėdomis į futbolo žvaigždyną kaip ir vyriausiasis — įspūdingai. Tačiau jo viltis užgesino visiškai Rido nerangumas aikštėje ir jo liesas kūnas. Visgi iki jam sukako šešiolika, ilgos kojos ir noras bėgioti visą dieną davė rezultatą — vaikinai tapo šiokia tokia mokyklos komandos žvaigžde, tad tėvas truputį atlyžo.

Tada sesuo nepaprastais gabumais futbolo aikštėje paveržė visą tėvo dėmesį.

Ridas atnešė prie staliuko sėdintiems keturiems lankytojams užkandžius — *insalata mista* mamai, bulvinukų tėčiui, mocarelos lazdelių berniukui ir apkeptų virtinių mergaitei. Jis draugiškai flirtavo su mergaite, kuri jam droviai šypsojosi. Draugiškai, nes, jo akimis, jai galėjo būti keturiolika; būsimi antrakursiai į tokias jaunas nesižvalgo.

Vaikinas mokėjo flirtuoti tiek su jaunomis mergaitėmis, tiek su vyresnėmis moterimis, tiek su visomis kitomis. Arbatpinigiai buvo geri, o per keturias darbo vasaras jis jau buvo išstobulinęs lankytojų žavėjimo įgūdžius.

Ridas apžvelgė staliukus — šeimos, keletas pagyvenusių porų, vienas kitas trisdešimtmetis, leidžiantis vakarą restorane. Greičiausiai pavakarieniavę eis į kiną — Ridas prisiminė, jog Čazas, „GameStop“ parduotuvės vadybininko padėjėjas, po darbo norėjo suspėti į paskutinį „Salos“ seansą.

Jis braukė kredito korteles, — malonus pasišnekučiavimas su trimis asmenimis prie staliuko pelnė jam visus dvidešimt procentų, — stumdė stalus, bėgiojo pirmyn atgal į virtuvę ir pagaliau pagalvojo apie pertrauką.

— Dore, imu dešimties minučių pertrauką.

Vyresnioji padavėja greitomis apžvelgė jo aptarnaujamą skyrelį ir linktelėjo.

Ridas išžengė pro suveriamąsias duris į penktadienio vakaro chaosą. Ketino parašyti Čazui žinutę ir pailsėti virtuvėje, bet jam labai norėjosi įkvėpti oro. Be to, jis žinojo, jog penktadienio vakarais Endžė dirbo „Mėgaukis saule“ kioske, tad jis galėtų keturias ar penkias minutes iš savo dešimties skirti ne tokiam draugiškam flirtui.

Endžė susitikinėjo tai su vienu, tai su kitu vaikinui, tačiau, naujaisiomis žiniomis, šiuo metu neturėjo draugo. Ridas galėtų pamėginti laimę ir galbūt nueiti į pasimatymą su žmogumi, kurio darbo grafikas toks pat apgailėtinas kaip ir jo.

Jis žingsniavo savo ilgomis kojomis per apsipirkinėtojų minią,

pro paauglių mergaičių ir į jas besižvalgančių tokių pat jaunuolių būrelius, aplenkdamas mamas, stumiančias vežimėlius ar ganančias mažylius, per niekad nenutylančią, smegenis bukinančią muziką, kurios nė nebegirdėjo.

Vaikino plaukai buvo tankūs ir juodi — jo mama pusiau italė. Dorė nepriekaištavo jam dėl šukuosenos, o tėtis taip pat pagaliau pasidavė. Jo akys, giliai įdubusios ir blyškiai žalios gelsvame veide, nušvito pamačius Endžę kioske. Ridas sulėtino žingsnį, susikišo rankas į kišenes lyg niekur nieko ir koja už kojos prisiartino.

— Sveika. Kaip sekasi?

Mergina nusišypsojo jam, pavartė savo gražias rudas akis.

— Darbuojuosi. Regis, visi, išskyrus mane, važiuoja prie jūros.

— Ir aš nevažiuoju, — jis atsirėmė į vitriną — buvo su saulės akiniais ir tikėjosi, kad šauniai atrodo su savo uniforma — baltais marškinėliais, juoda liemene ir kelnėmis. — Planuoju eiti į „Salą“, paskutinis seansas prasideda be penkiolikos vienuoliktą. Būtų beveik tas pats, kas kelionė į paplūdimį, ar ne? Gal nori kartu?

— Ak... nežinau, — ji ėmė žaisti su savo šviesiais plaukais, kurie labai tiko prie auksinio įdegio. Ridas numanė, kad ją puošia savaiminio įdegio kremas iš kitos vitrinos. — Labai norėčiau jį pamatyti.

Sužibo viltis, ir mintyse Čzasas buvo išbrauktas iš sąrašo.

— Juk reikia kaip nors prasiblaškyti.

— Taip, bet... aš kaip ir susitariau po darbo susitikti su Miste.

Čzasas grįžo atgal į sąrašą.

— Tai nesvarbu. Kaip tikėjau pas Čzazą, gal jis norėtų prisijungti. Galėtume nueiti visi kartu.

— Gal, — ji vėl nusišypsojo jam. — Taip, galbūt. Paklausiu jos.

— Puiku. Einu pas Čzazą, — jis pasislinko, užleisdamas vietą moteriai, kuri kantriai laukė, kol jos dukra, dar viena keturiolikmetė, išsimatuos visus akinius nuo saulės. — Parašyk man žinutę.

— Jei galėčiau turėti dvejus, — prabilo mergaitė, apžiūrinė-

dama save su metalo mėlynumo akinių lęšiais, — vieni būtų atsarginiai.

— Vienus, Natale. Jie ir yra tavo atsarginiai.

— Parašysiu, — sumurmėjo Endžė, nutaisydama darbinę šypseną. — Šie tau puikiai tinka.

— Tikrai?

— Tikrai, — nueidamas nugirdo Ridas. Paspertino žingsnį — jis negali vėluoti.

„GameStop“ parduotuvėje šurmuliavo įprasta apkiautėlių ir mokslukų minia; mažesnius apkiautėlius ir mokslukus bandė išsivesti tėvai.

Monitoriuose sukosi įvairiausi žaidimai — sieniniuose ekranuose keitėsi projektorių vaizdai. Ne tokie draugiški naudojami asmeniniais skreitinukais pateikę pilnametystę liudijančius pažymėjimus arba prižiūrimi tėvų.

Ridas pastebėjo Čazą — mokslukų karalių, sutrikusiai moteriai aiškinantį apie kažkokį žaidimą.

— Jei jis domisi kariniais žaidimais, strategija ir taktika, jam tikrai patiks, — Čzas pasitaisė storo stiklo akinius ant nosies. — Šis žaidimas pasirodė tik prieš porą savaitių.

— Atrodo toks... žiaurus. Ar tinkamas jo amžiui?

— Šešiolyktasis gimtadienis, sakėte, — jis paskubomis linktelėjo Ridui. — Ir jis domisi „Splinter Cell“ serija. Jei jam tinka ana, tiks ir šis.

Moteris atsiduso.

— Matyt, berniukai visada nori žaisti karą. Paimsiu jį, ačiū.

— Susimokėsite prie kasos. Ačiū, kad perkate „GameStop“. Negaliu kalbėti, drauguži, — tarė jis Ridui, kai pirkėja nuėjo, — pats įkarštis.

— Trisdešimt sekundžių. Naktinis seansas. „Sala“.

— Aš už. Klona, vaikelis.

— Sutarta. Pakviečiau ir Endžę, tačiau ji nori atsivesti Mistę.

— O, ką gi, aš...

— Nenuvilk manęs, žmogau. Tai beveik pasimatymas.

— Taip, bet Mistė truputį baisoka. Ir... ar turėsiu mokėti už ją?

— Tai dar ne pasimatymas. Aš tik neriuoosi iš kailio, kad tai virstų pasimatymu. Dėl savęs, ne dėl tavęs. Tu mano antrasis pilotas, kaip kad Mistė — Endžės. Klonai, — priminė jis Čazui.

— Na gerai. Jėzau. Nesitikėjau...

— Puiku, — suskubo Ridas, kol Čazas nepersigalvojo. — Nupirksiu bilietus. Susitiksime ten.

Ridas išskubėjo. Pagaliau! Grupinis nepasimatymas gali praskinti kelią poriniam pasimatymui, o tai savo ruožtu galėtų reikšti nedidelį pasiglaustymą.

Kaip norėtusi pasiglaustyti. Bet šią akimirką turi tris minutes grįžti į „Mandžą“, kitaip Dorė išspardys jam užpakalį.

Jau buvo bepradedęs bėgti, kai pasigirdo kažkas panašaus į fejerverkų pokšėjimą ar sproginėjimą. Tikriausiai šaudo „GameStop“ žaidimų parduotuvėje. Veikiau suglumęs nei sunerimęs, Ridas grįžtelėjo atgal.

Tada pasigirdo riksmi. Ir griaustinis.

Ne už nugaros, suvokė jis, priekyje. Griaustinis — tai tuzinai bėgančių žmonių. Jis atšoko į šalį, kai tiesiai į jį pasileido moteris su vežimėliu, kuriame klykė kūdikis.

Ar jos veidas kruvinas?

— Kas...

Ji nubėgo iš siaubo išsižiojusi.

Paskui ją atsirito visa griūtis. Žmonės paniškai veržėsi į priekį, mindė pamestus pirkinį krepšius, klupo ant jų, o kai vieni parkrisdavo, kiti ant jų užgriūdavo.

Ant grindinio slystelėjo vyras, jo akiniai nukrito ir buvo iš karto sutraiškinti po kitų kojomis. Ridas sugriebė vyrą už rankos.

— Kas vyksta?

— Jis turi ginklą. Jis nušovė... nušovė...

Vyras pašoko ir šlubčiodamas pasileido bėgti. Pora paauglių mergaičių verkdamos įbėgo į parduotuvę jam iš kairės.

Ir tada Ridas suprato, kad tas triukšmas — *šūviai* — girdisi ne tik iš priekio, bet ir už nugaros. Jis pagalvojo apie Čazą, kurią bėgdamas pasiektų per trisdešimt sekundžių, ir savo restorano darbuotojus — per dvigubai ilgesnį laiką.

— Slėpkis, žmogau, — sumurmėjo jis Čazui. — Susirask sau gią vietą ir pasislėpk.

Ir jis pasileido restorano link.

Spragsėjimas ir pokšėjimas nesiliovė, ir, rodės, dabar sklido iš visų pusių. Aplinkui dužo ir sproginėjo stiklai; moteris kruvina koja susigūžė už suoliuko ir sudejavo. Jis girdėjo ir daugiau riksmų — dar blogiau buvo tai, kaip staiga, tarsi nukirpus juostą, jie nutildavo.

Tada pamatė mažą berniuką, vilkintį raudonais šortais ir marškinėliais, svirduliuojantį it girtą pro parfumerijos parduotuvę.

Vitrinos langas išlaktė į šipulius. Žmonės pažiro į šalis, slėpėsi kur galėjo, ir vaikas parkrito šaukdamas mamą.

Tolėliau prekybos centre Ridas pamatė šaulį — jauną vaikina? — kuris juokdamasis šaudė, šaudė ir šaudė. Ant žemės gulintis vyro kūnas krūpčiojo nuo smingančių į jį kulku.

Ridas prabėgdamas čiupo vaiką su Elmo logotipu puoštais marškinėliais, pasikišo jį po ranka it futbolo kamuolį, kurio taip ir nesugebėjo įvaldyti.

Šūviai — jis niekada, niekada nepamirš to garso — vis artėjo. Iš priekio ir iš nugaros. Visur.

Jis nepasieks „Mandžos“, ypač nešinas vaiku. Ridas instinktyviai pasuko į šoną ir beveik nerte įnėrė į kioską.

Endžė, mergina, su kuria prieš penkias minutes flirtavo — prieš visą amžinybę, — tįsojo kraujo klane. Jos gražios rudos akys žiūrėjo tiesiai į jį, o vaikas jo rankose klykė.

— O Dieve, o Jėzau. O Jėzau, o Dieve.

Šūviai nesiliovė.

— Gerai, gerai, tu sveikas. Kuo tu vardu? Aš Ridas, o koks tavo vardas?

— Breidis. Noriu pas mamytę!

— Gerai, Breidi, tuoj mes ją surasime, bet dabar turime patylėti. Breidi! Kiek tau metų?

— Tiek, — vaikas parodė keturis pirštus, o jo skruostais ritosi didžiulės ašaros.

— Tai tu jau didelis, ar ne? Mes turime būti labai tylūs. Ten vaikšto blogi žmonės. Ar žinai, kas tokie blogiukai?

Ašarotu ir snarglėtu veidu, didelėmis iš baimės akimis Breidis linktelėjo.

— Todėl dabar mes tylėsime, kad blogiukai mūsų nesurastų. Aš paskambinsiu geručiams. Policijai.

Jis stengėsi užstoti Endžės kūną, stengėsi negalvoti apie ją, apie ją ir mirtį.

Atstūmęs sandėlio duris, išvertė lauk prekes.

— Lipk čionai, gerai? Pažaisime slėpynes. Aš būsiu čia, o tu pabūk tenai, kol paskambinsiu geručiams.

Ridas įgrūdo vaiką į vidų, išsitraukė telefoną ir tik tada pastebėjo, kaip dreba jo rankos.

— Devyni vienas vienas, kas atsitiko?

— „DownEast“ prekybos centras, — prabilo jis.

— Policija jau važiuoja. Ar jūs prekybos centre?

— Taip. Su manimi yra vaikas. Paslėpiau jį „Mėgaukis saule“ kiosko sandėlyje. Endžė, mergina, kuri čia dirbo, negyva. Negyva. Dieve. Šaulių, šaudančių į žmones, yra mažiausiai du.

— Kuo jūs vardu?

— Ridas Kvotermeinas.

— Gerai, Ridai, ar jaučiatės saugus ten, kur esate?

— Gal juokaujate, velniai rautų?

— Atsiprašau. Jūs kioske, tad turite šiokią tokią priedangą. Patarčiau likti ten, kur esate, saugiame prieglobstyje. Su jumis vaikas?

— Jis sakosi esąs Breidis, jam ketveri. Atsiskyrė nuo mamos. Nežinau, ar ji... — Vaikinas apsidairė. Breidis, susisukęs į kamuoliuką, čiulpė nykštį. — Jis tikriausiai ištiktas šoko.

— Stenkitės išlikti ramus, Ridai, būkite tyliai. Policija jau vietoje.

— Jie vis dar šaudo. Tiesiog šaudo ir juokiasi. Girdėjau, kaip jis juokėsi.

— Kas juokėsi, Ridai?

— Jis šaudė, stiklai sproginėjo, vienas vyrukas gulėjo ant žemės, o jis šaudė į jį ir juokėsi. Jėzau.

Ridas išgirdo šūksnius — ne riksmus, o tarytum karo šūksnius. Laukinius, triumfuojančius. Tada vėl šūvius, ir...

— Liovėsi. Jie nebešaudo.

— Likite, kur esate, Ridai. Pagalba jau ateina. Likite, kur esate. Vaikinas vėl pažiūrėjo į berniuką. Į jį susmigo ašarų pilnos akys.

— Mamytė, — ištarė vaikas.

— Netrukus mes ją surasime. Geručiai jau ateina. Jie jau čia.

Tai buvo baisiausias laikas, vėliau jis prisimins. Tas laukimas... parako kvapas ore, pagalbos šūksniai, aimanos ir kūkčiojimai. Ir merginos kraujas ant jo batų, merginos, kurios jis niekada nebenušis į kiną.